

NOVÝ DOMOV

Bella

Ellen Milesová

bambóok

bamb**oo**k

NOVÝ DOMOV

Bella

Ellen Milesová

Kapitola 1

„Tak tady máme Bena!“ Líza Petříková přivedla natěšeného jorkšíra do recepce Rexovy psí školky, která patřila její tetě Amandě. Když Ben uviděl, kdo na něj čeká, samou radostí zaškubal vodítkem.

„Bene!“ zvolala žena, poklekla a rozevřela náruč. Líza pustila vodítko a psík se vrhnul své paničce do náruče. Kdykoliv Líza pomáhala své tetě v psí školce, nejvíc si užívala právě tato večerní shledání psů s jejich majiteli, zejména každý pátek, když se lidé i psi těšili na nadcházející společně strávený víkend.

„Ben byl dnes moc hodný,“ řekla Líza jeho majitelce. „Slyšela jsem, že dováděl s Lenou a Sisi.“ Lena a Sisi, odrostlá štěňata pudlů, byly od sebe téměř k nerozeznání. Obě byly veselé a měly krásnou hebkou hnědo-bílou

srst, nadýchanou jako cukrová vata. Líza věděla, že si rády hrají.

„Benovi se tu opravdu líbí,“ usmála se jeho majitelka na Lízu. „Ale už se těším, že ho teď budu mít celé dva dny jen sama pro sebe.“

„Tak ahoj, Bene, hezký víkend,“ zamávala Líza psíkovi a odešla pro dalšího, jehož majitel už čekal.

I Líza se na víkend těšila. Teta ji totiž pozvala do Rexova kempu, výcvikového tábora pro psy, který provozovala na venkově. Odjíždět měly zítra a Líza už se nemohla dočkat. Vždycky tam jezdila moc ráda. Její teta byla ještě větší milovnice psů než ona, věděla o nich úplně všechno a ráda jí své znalosti předávala.

Líza milovala psy snad odjakživa. Ráda si s nimi hrála, cvičila je, mazlila se s nimi i se o nich učila. Kromě pomoci v tetině psí školce pomáhala ještě jako dobrovolník v místním psím útulku a taky venčila lidem jejich psí mazlíčky. K tomu všemu se jí a jejím dvěma bratrům, Kájovi a malému Adámkovi, navíc

podarilo přesvědčit rodiče, aby jim dovolili brát si do péče malá štěňata a připravovat je k adopci. A tak Petříkovi poskytovali dočasný domov štěňatům, která čekala na nové páníčky.

Ale úplně nejlepší bylo, že Líza měla své vlastní štěně. Brok k Petříkovým přišel původně jen na chvíli, ale když se do něj celá rodina zamilovala, rozhodli se, že si ho nechají napořád.

„Můžu s sebou vzít i Broka?“ zeptala se Líza tety, když se chystaly uklízet prázdné kotce.

„Víš, že Broka zbožňuju,“ řekla teta Amanda, „ale tentokrát pojedeme jen my dvě a Rex. Pamatuješ? Čeká nás hodně práce, chceme přece připravit kurz výcviku s klientem.“

„Pravda,“ pokývala Líza hlavou. „Bude to náročné.“ Moc jí lichotilo, že ji teta Amanda požádala o pomoc. Měly v plánu připravit nový výcvikový kurz, který teta chtěla začít nabízet svým klientům. Líza už o výcviku

s klikrem slyšela, ale sama ho nikdy nezkusila. Právě tohle teta Amanda potřebovala. A Líza doufala, že ji nezklame.

„Ty a Rex se budete učit zároveň,“ plánovala teta. „Budeme si psát tréninkový deník a uvidíme, kolik toho zvládneme za víkend. Pokud se ve svých odhadech nepletu, mohlo by se nám podařit připravit tak jednoduchý kurz, že ho zvládnou i děti. Je sice pravda, že většina dětí neví o psech zdaleka tolik jako ty, ale i tak by to mělo vyjít.“

Líza se začervenala. Pochvala od její tety pro ni znamenala strašně moc. Na pochvaly od rodičů byla zvyklá, ostatně od nich se tak nějak čeká, že vám často říkají, jak jste skvělí. Ale pochvala od tety Amandy byla opravdu něco speciálního.

Amanda byla skutečnou expertkou na psy. Měla Rexe, velkého a klidného postaršího zlatého retrívra, který se nadšeně vrhal do všeho, co vymyslela. Měla také tři mopsy, ale ti měli tenhle týden zůstat se strýčkem Jakubem. „Nepotřebujeme mít kolem sebe tři divoké

mopslíky, když se potřebujeme soustředit na novou věc,“ řekla teta, když ždímalala mop.

„Vysvětlíš mi znovu, jak to funguje?“ zeptala se Líza. „Ten klikr.“

„Je to vážně jednoduché,“ odpověděla teta. Vytáhla z kapsy malou krabičku a palcem ji zmáčkla. Ozvalo se hlasité kliknutí. „Jakmile se pes naučí, že tenhle zvuk,“ Amanda znovu klikla, „znamená totéž co ‚hodný‘ a že po něm následuje odměna, rychle se dokáže naučit spoustu různých věcí.“

„Ale proč je to lepší, než kdybych prostě jen řekla ‚hodný pes‘?“ zeptala se Líza.

„No protože je to zřetelný a jednoznačný zvuk, který nelze zaměnit s ničím jiným,“ vysvětlila jí teta. „Je to jasné a rychlé. Pes přesně ví, co udělal dobře, protože kliknutí následuje okamžitě poté, co správně splnil pokyn.“ Usmála se na Lízu a uklidila mop a koště. „Uvidíš. Myslím, že se ti to bude líbit. Jestli chceš, najdi si to večer na internetu. Pošlu ti odkazy na některá má oblíbená videa cvičitelů, kteří klikr používají.“

V tu chvíli Amandě zazvonil telefon. „Haló?“ ohlásila se a přiložila si telefon k uchu. Líza sledovala, jak teta poslouchá. Její tvář postupně zvažněla.

„Ahoj, Maxi. Ale ne. Chudák Bella. To si umím představit. A jak můžu pomoci?“ Amanda vypadala našťvaně. „Tenhle víkend? Teď? No... dobře. Ano. Samozřejmě.“ Ukončila hovor a otočila se k dívce.

„Co se stalo?“ zajímalo Lízu.

„Pamatuješ si na Bellu?“ zeptala se Amanda. „Na to malé roztomilé štěně křížence německého ovčáka a labradora?“

Dívka přikývla. „Před časem byla u tebe ve školce, že?“ Líza milovala, když mohla tetě pomáhat v psí školce. Bylo legrační pozorovat, jak se nejmenší štěňata snažila zavděčit svým páníčkům, zvláště když jediné, co chtěla dělat, bylo štěkat, bláznivě pobíhat kolem a pošťuchovat se s ostatními pejsky. Někdy to byl vážně pořádný zmatek. Ale také zábava.

„Ano, to je ona,“ odpověděla teta. „A od té doby sem chodí pravidelně. Ale její rodina se

ted' kvůli práci musí odstěhovat na druhý konec země. Našli si skvělý dům k pronajmutí, ale...“

„... nemohou si s sebou vzít psa,“ dořekla Líza za tetu. Už o tom slyšela – v psím útulku. Byl to jeden z nejčastějších důvodů, proč se lidé museli svých psů vzdát. Líze bylo té rodiny líto, ale zároveň pocítila známý pocit vzrušení. „Tak to možná pro Bellu potřebují dočasnou péči?“ zauvažovala nahlas.

Teta zavrtěla hlavou. „Zatím ne. Stále doufají v zázrak. Ale nemají už moc času. O víkendu budou balit všechny věci a Max říkal, že Bella je hodně nervózní. Ví, že se něco děje. Požádal mě, jestli bych si ji na víkend nevezla. Takže –“

„Takže si ji vezmeme s sebou?“ zeptala se Líza. Bylo jí líto Belliných majitelů, ale zároveň pocítovala nadšení. „Možná bychom ji také mohly zkusit trénovat klikrem.“

Teta se na Lízu podívala a přikývla. „Víš co?“ řekla. „To vlastně vůbec není špatný nápad.“

V tu chvíli se ozval zvonek u dveří a teta Amanda šla otevřít. Dovnitř vešel muž a v ruce držel vodítko, na jehož konci vesele poskakovalo rozkošné, baculaté, hnědo-bílé štěně.

„Bello!“ zvolala Líza a klekla si na zem.

Kapitola 2

Bella se vrhla Líze do náruče a přitom šťastně vrtěla ocasem tak moc, že se spolu s ním vrtělo i celé její tělo.

Přítele poznám na první pohled.

Líza nechala Bellu, aby jí očichala ruce, a pak ji jemně pohladila. Její hnědo-bílá srst s lehkými zlatavými odlesky byla hustá a jemná. Bella měla zářivé zlatohnědé oči barvy medu a její uši ještě pořád nebyly vzpřímené. Bylo to statné, pěkně rostlé štěně a zdálo se, že jediné, co ho zajímá, je šířit radost.

Bella se tetelila blahem, zatímco ji Líza od hlavy až po ocas hladila. „Hodná holka,“ mluvila k ní Líza šeptem. „Taková hodná holka.“

„To je pravda, je to hodná holka,“ řekl Bel-
lin majitel, který stále ještě držel vodítko.
„Bella je... no prostě nejlepší.“

Líza k němu vzhlédla a uviděla, že mu te-
čou po tváři slzy. Opravdu pláče. Srdce ji za-
bolelo. Tenhle muž svého psa opravdu miluje.

Líza už viděla plakat svého tatínka při
smutné části filmu a taky když sledoval Káju
při školním divadelním představení nebo
když mu malý Adámek zazpíval písničku,
kterou se zrovna naučil. Jednou tatínek pla-
kal dokonce i při jedné hodně sentimentální
televizní reklamě.

Lízin tatínek plakal téměř neslyšně. Jen
mu po tváři kanulo pár slz. Kdybyste ho po-
zorně nesledovali, ani byste si toho nevšimli.
Ale muž, který stál v recepci Rexovy psí
školky, hlasitě vzlykal.

„Ach, Maxi,“ povzdechla si teta Amanda
a objala muže kolem ramen. „Já vím, jak je to
těžké. A hrozně mě to mrzí.“

„Vanda a děti to nesou ještě hůř,“ řekl Max
mezi vzlyky. „Vůbec si to bez Belly neumíme

představit. Máme ji tak rádi.“ Zhluboka se nadechl a narovnal ramena. „Ale Vanda dostala moc dobrou pracovní nabídku na to, aby ji odmítla. Zaslouží si to a my se na život v Kalifornii těšíme. Opravdu ano. Až na...“ Klekl si vedle Lízy a pevně Bellu objal. Zabořil tvář do jejího kožíšku a znovu se rozplakal.

Bella Maxovi očichala celý obličej a olízla mu tváře mokré od slz.

Nebud' smutný! Já tě rozveselím.

Líza se podívala na tetu. Také ona měla v očích slzy. Líza si uvědomila, že i jí se oči zalily slzami. Celá situace byla skutečně srdcervoucí.

„Možná by se dal najít jiný dům, kam byste si mohli vzít i svého psa?“ navrhla Líza.

Max se na ni podíval a smutně odpověděl: „Zkoušeli jsme to, ale není moc možností. Děti potřebují prostor na hraní a také dobrou školu někde poblíž, abychom si nemuseli kupovat druhé auto.“ Ještě jednou objal Bellu.

„Je to hrozná škoda,“ utřel si uslzené oči do rukávu, „protože dům, který jsme našli, je pro rodinu se psem ideální. Má oplocený dvorek, blízko je park a taky řeka a v okolí je spousta turistických cest. Bella by tam určitě byla moc šťastná.“ Znovu pohlédl na štěně, které k němu vzhlíželo a vrtělo ocasem. Pak naklonilo hlavu ke straně a zvedlo jednu packu, jako by se ho ptalo, co se děje.

Nějaký problém? Můžu ti s ním pomoci?

„Ale?“ pobídla ho teta Amanda, aby pokračoval. „Co se stalo?“

„Nevím,“ řekl Max. „Byli jsme už s majitelem domu domluvení. Bydlí s rodinou v sousedním domě a zdálo se, že s Bellou nebude mít problém. Ale pak najednou řekl, že si Bellu vzít s sebou nemůžeme, protože jeho žena s tím nesouhlasí.“

Líza zalapala po dechu, ale teta jen přikývla a dodala: „Někteří lidé prostě nemají psy rádi. Bojí se jich, protože s nimi jako děti

měli nepříjemný zážitek nebo je nemají rádi proto, že třeba nepoznali vychovaného a milého psa, jako je Bella. Na základě svých zkušeností považují všechny psy za zlá stvoření, která všechno zničí a dělají nepořádek.“

„Proto jsem mu dal na vás kontakt, aby se vás mohl sám zeptat,“ řekl Max. „Věděl jsem, že se za Bellu zaručíte.“

Teta přikývla. „Ano, četla jsem ten e-mail, který jste mu poslal. A samozřejmě, že bych pánovi bývala napsala, že Bella je skvělý pes, ale on se neozval,“ posteskla si teta Amanda. „Řekla bych, že už tehdy byli rozhodnutí.“

Bella je celou dobu s vážným výrazem v očích pozorovala. Teď strčila čenich do Maxovy dlaně a opřela se do ní.

Nesnáším, když je moje lidská smečka nervózní. Možná by to chtělo trochu pomazlení.

Líza se nadechla. „Já vím, že to zrovna teď nebudete chtít slyšet,“ řekla Maxovi, „ale až – nebo vlastně pokud – se rozhodnete

hledat pro Bellu novou rodinu, můžeme vám pomoci. Moje rodina se stará o psy, kteří hledají nový domov. Poskytujeme jim dočasnou péči do té doby, než jim najdeme ty nejlepší majitele.“

Max znovu začal plakat. „Máš pravdu,“ řekl po chvíli s povzdechem, „nejsem ještě připravený tohle slyšet. Ale jsem za to rád. Víím, že nám můžete pomoci, když to budeme potřebovat.“ Sehnul se, aby Bellu ještě jednou objal. „Neloučíme se na dlouho,“ řekl jí. „Uvidíme se zase v neděli večer.“ Pak se narovnal. „Jen si prostě myslím, že to bude mnohem snazší, když neuvidí, jak všechno balíme. Psi vycítí, když se něco děje. Nechci ji stresovat.“

„Postaráme se o ni,“ slíbila mu teta Amanda. „Pamatujete si na ten tréninkový kurz, o kterém jsem vám říkala? Líza mi s ním bude o víkendu pomáhat. Společně zaměstnáme Bellu tréninkem tak, že nebude mít moc času na to, aby se jí po vás stýskalo.“

Max přikývl, ještě jednou poplácal Bellu po hlavě a otočil se k odchodu. „Vanda už asi přemýšlí, co mě tak zdrželo,“ řekl. „Raději se vrátím a pomůžu s balením.“

„A já bych měla zavolat mamce a zeptat se jí, jestli nebude vadit, když večer přivedu domů jedno štěně,“ řekla Líza.

Max se zarazil a se zvednutým obočím se zeptal: „Ty si ji chceš vzít k sobě domů?“

Líza přikývla. „Samozřejmě že ano.“

Teta Amanda také vypadala překvapeně, ale ve vteřině odpověděla: „Víte, Petříkovi jsou na štěňata opravdoví odborníci. A u nich najde Bella mnohem klidnější prostředí, než by měla tady v kotci. A protože je nervózní, strávit noc v rodině bude pro ni nejlepší. Já si ji domů vzít nemůžu, z mých mopslů by se zbláznila.“ Pokrčila rameny a dodala: „Bude to to nejlepší řešení, pokud vám to ovšem nevadí.“

Max se zadíval na Lízu a pak přikývnul. „Dobře, zavolej mamince a zeptej se jí, jestli je to tak v pořádku.“

Líza spěchala pro telefon a přitom se tete-
lila radostí. Věděla, že maminka řekne ano.
Vždyť šlo jen o jednu noc – alespoň prozatím.

O chvíli později, když už byl Max pryč, ob-
jala teta Lízu kolem ramen. „To bylo smutné.
Je mi jich strašně líto.“

„Mně taky,“ řekla Líza a pohládila Bellu,
která smutně zírala na dveře, jako by čekala,
že si to Max rozmyslí a vrátí se pro ni. „To
bude dobré, Bello,“ uklidňovala Líza štěně.
„To bude dobré.“

Kapitola 3

Bella se u Petříkových rychle zabydlela. S Brokem se okamžitě skamarádili a vesele se honili po dvorku.

„Není úžasná?“ zeptala se Líza svých bratrů, kteří je přišli přivítat.

„Jak se jí někdo mohl vzdát?“ zeptal se Kája. „Je tak roztomilá!“

Malý Adámek se skotačení dvou psů vesele zasmál. „Necháme si ji. Bude to Bjokova sestla,“ prohlásil.

„Hm,“ odpověděla zamručením Líza. Adámek byl ještě moc malý a nechápal, co dočasná péče znamená. Nerozuměl, proč nakonec musejí nechat odejít do nového domova každé štěně, i když je to třeba těžké. A že těžké to bylo vždycky. A s některými štěňaty to bylo ještě těžší. Líza už teď věděla, že Bella bude jedním z nich.

Kája se zasmál. „Možná je na čase, abychom se zase pokusili mamku s taťkou zpracovat,“ řekl. „Třeba bychom si Bellu mohli nechat, pokud se její majitelé rozhodnou, že potřebuje nový domov. Myslím, že Adámek má pravdu. Brok si zaslouží mít sourozence. Koneckonců, já mám dva a vy oba taky. Tak proč ne Brok?“

Líza se ušklíbla. „To je sice pravda,“ řekla, „ale snad víš, že máma s tátou stejně řeknou ne. Vysvětlí nám, že když budeme mít dva psy, nebudeme už moct mít doma v dočasné péči další štěňata.“ Lehce naklonila hlavu na stranu. „I když... viděli jste, jak se máma na Bellu dívala?“ A napodobila mámin zamilovaný, až zbožňující pohled. Kája i Adámek vyprskli smíchy.

„Vypadáš přesně jako máma,“ užasl Kája. „Teda, úplně přesně jako máma, když se zamiluje do nějakého štěněte.“

Líza se usmála. „Myslím, že i tátovi se bude Bella líbit. Má přece labradory a německé ovčáky moc rád. Co může být lepší než oba v jednom?“

Brok a Bella k nim přiběhli a s funěním skákali na Lízu a její bratry, štouchali do nich svými čumáky a očichávali je. Adámek se vesele chichotal a pištěl.

„Jsou spolu tak šťastní,“ prohlásila Líza, zatímco pozorovala psy, jak se řítí za míčem, který jim právě hodila. „Myslím, že díky hrám Bella nebude myslet na to, co se děje v její rodině. Ale je to smutné. Její skutečný a dokonalý domov je u Maxe, Vandy a jejich dětí. Víím, že ji opravdu milují a nechtějí se jí vzdát. To přece není fér!“ A vyprávěla Kájovi o tom, jak Max plakal, když se s Bellou loučil.

Po večeři vzala Líza Bellu s sebou nahoru do maminkčina pokoje. Maminka jí dovolila najít si na internetu nějaké informace k výcviku, který s tetou plánovaly. Také se chtěla podívat na několik videí z tréninků, o kterých jí teta říkala. Teď, když věděla, že bude cvičit Bellu, těšila se na blížící se víkend ještě víc než předtím. Bella si rovnou vlezla do pelíšku, který ležel pod maminkčíným stolem,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nový domov – Bella.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.